

Lunczer Imre A Hadseregben

Itt én vagyok látható a katonatársaimmal Galántán 1939-ben. 1937-től kezdve rendszeresen behívtak katonai szolgálatra mint tartalékos, így aztán az időm nagy részét a seregben töltöttem. Akkor -- a Horthy időben -- 21 éves korban soroztak katonának. Az azt megelőző egy évben bekerültem a győri műbőr gyárba [A műbőrgyárat 1905-ben alapították Grab M. (Miksa) Fiai cégnévvel. Bőrvásznat, viaszosvásznat, linóleumpadlót, majd műbőrt gyártottak. -- A szerk.], adminisztrátor voltam. Addig egy biztosító vállalatnál adminisztráltam. Székesfehérváron katonáskodtam, úgynevezett tartalékos tiszti tanfolyamra kerültem [Vagyis karpaszományos volt. Karpaszományt azok az érettségivel rendelkező katonák viseltek, akiket behívtak tényleges katonai szolgálatra, és tartalékos tiszti kiképzésben részesültek. -- A szerk.]. Nem sok zsidó volt, összesen hárman vagy négyen voltunk, de abból kettőt ki is szuperáltak mindjárt még a kezdetén vissza a legénységi állományba. 1935 októberében vonultam be. Az iskolaparancsnok -- mert ez katonai iskola volt -- később, a nyilas érában a Hunyadi Páncélos Hadtestnek a parancsnoka lett a nyilasoknál. Mindamellet nem volt kifejezetten róse [jiddis: 'gonosz'], annyit mondott mindig, amikor gyakorlaton voltunk, hogy a két mohamedánt -- bennünket (ketten voltunk zsidók) mohamedánoknak nevezett el -- sose küldjétek ki előrsbe. De nem ő volt a fő róse, hanem a hadnagy. Az minden ok nélkül becsukatott három hétre laktanyafogságra. Végül is engemet ez a századparancsnok mentett fel, mert egy kihallgatáson megjelentem, és elpanaszoltam neki, hogy laktanyafogságban vagyok, ?alázatosan? -- mert akkor az volt, hogy alázatosan kellett jelteni, ez volt a szabály -- ?jelentem és kérem, hogy mentsen föl engem a laktanyafogságból?. Ott ért engemet az első nagy antiszemita megkülönböztetés, amikor kikerültem a karpaszományos iskolából. Visszakerültem a századomhoz az iskoláról. A karpaszományosok hadapród őrmesterekké léptek elő, és ehhez egy mondva csinált gyakorlati vizsgán, egy zászlóaljgyakorlaton kellett még keresztülesni. És énvelem akkor ott azt csinálta a zászlóaljparancsnok, hogy a zászlóaljgyakorlat során mindenbe belekötött, hogy ez nem jó. És végül engem nem hadapród őrmesterré léptettek elő, hanem ami még nem volt Magyarországon és azóta se, karpaszományos szakaszvezetővé. 1937-ben szereltem le. Visszamentem az állásomba, de nem volt nyugalom, mert alig hogy hazaértem, már kaptam egy úgynevezett SAS-behívót, ez azonnali indulást jelentett.

Alighogy leszereltem, dolgozni kezdtem, két hétig, háromig, jött egy újabb SAS-behívó. Ez így ment, már nem volt összefüggő munkaidő, mert állandóan bevonultam a Felvidékre. És ott Vágvecsén határőrszolgálatba helyeztek. Ez is egy kitolás volt, mert a zsidókat kirakták a határba, minden településtől távol. És bizony ez a csehszlovák határon volt nem a legnyugodtabb körülmények között. Kitétek a hadseregből, de munkaszolgálatba helyeztek, és Dunaszerdahelyen még katonaruhában voltam munkaszolgálatos. És emlékszem, hogy Dunaszerdahelyen énekelve mentünk. Egy egész zsidó század volt. Fene tudja, mivel töltöttük ott az időnket. Kivezényeltek ide meg oda, futballpályára, aztán mindig énekelve mentünk. Mert kellett énekelni.